

Susanne Griffin lever ett aktivt liv, trots sin reumatiska sjukdom. Ett av hennes stora intressen är att köra motorcykel. Det brukar bli så där 500 - 700 mil varje år.

I år gick semesterresan till Italien och Reumatikertidningen bad henne skriva dagbok.

Här är hennes berättelse från 465 mil genom Europa på den reumatikergröna hojen.

Ville behålla motorintresset

I hela mitt liv har jag varit intresserad av fordon och motorer, allt från traktorer till mopeder, bilar och motorcyklar. När jag fick diagnosen Morbus Bechterew för 30 år sedan, trodde jag att jag var tvungen att ge upp mitt stora intresse. Men efter ett tag insåg jag att det var rätt mycket som jag faktiskt kunde fortsätta med.

Sjukdomen har sedan start varit ganska aktiv, så vissa saker har jag fått ge upp. Mitt arbete kunde jag inte fortsätta med, så det blev skolbänken igen. Stor envishet, mycket träning, familj, kamrater samt fantastiska läkare och sjukvårdspersonal har hjälpt mig till ett fortsatt aktivt liv. Hem, arbetsplats och bil har jag kunnat "handikappanpassa".

Vad skulle jag då göra med motorcykeln? Hade turen att träffa rätt människor som hjälpte mig anpassa även den. Det är egentligen inte märkvärdigare än att anpassa en moped eller bil. För min del har jag alltid suttit bättre på en sadel än i en bilstol på grund av problem med sittknölar.

Det ser förstås lite roligt ut när jag ska till sjukhuset och kryckorna är fastspända utmed sidan av hojen. Men mycket är fördomar och jag har turen att ha en läkare som uppmuntrar mig att fortsätta göra det jag tycker mest om.

Efter noggranna förberedelser och en genomtänkt packning är Susanne Griffin redo att ge sig iväg på hojen.

Med motorcy

Vi, M (maken) och jag, tar nattfärjan från Göteborg till Kiel, bra att vara utvilad till första dagens körning.

Efter frukost får jag hjälp av en dam att fylla termoserna med ny is. Jag gjorde en liten koll innan jag packade och ser att hon glömt lägga tillbaka termometern. Letar snabbt reda på termometern, som ligger kvar i baren.

Båten lägger till vid 9-tiden och färden går mot vårt första övernattningsställe, Bad Sooden. Det är ganska långt att köra och jag är så vansinnigt trött. Vid några ställen stannar vi för att jag måste lägga mig en stund. Med MC-kläderna som underlag kan jag sträcka ut ryggen och slumra lite.

Vinterträningen gör nytta

Mil efter mil och kroppen protesterar högljutt. Jag inser att jag belastar fel,

för mycket tyngd på överkroppen. Nu kommer min vinterträning i bassäng väl till pass, för det är med benen jag måste hålla mig kvar genom att pressa dem mot bensintanken.

Jag brukar roa mig med att titta på olika bilmärken och registreringsskyltar när jag kör. Spännande att se var alla kommer från.

Framme lagom till middag. Bad Sooden är ett populärt cykelresmål. Det är vackert med alla korsvirkeshus och blommor överallt. Kyrkklockorna i staden slår varje kvart.

2000 kronor fattigare

Vi drar vidare utmed vackra vägar. En del vägbyggen stoppar upp trafiken, men det gör även en fårflock som sakta vallas över vägen.

Vid lunchstopp upptäcker vi en skruv i M:s bakdäck. En trevlig herre

Förberedelserna

Det första som ska lösas är min medicin som ska hållas kyld. Det fungerar inte så bra med kylväska och kylklampar för kylfack hittar man knappast på Bed & reakfast.

Jag packar den i en tättslutande burk och lägger den tillsammans med isbitar i en termos. Det finns alltid barer och restauranger som har is och inte någonstans stöter jag på problem med att få termoserna fyllda. I packningen finns även armbågs- skydd, ryggskydd, knäskena, en hopfällbar kapp och träningskläder.

Att vara vegetarian med problemmage kräver också förberedelser. Jag har med mig doppvär- mare, tallrikar och bestick, så jag kan alltid fixa till en bönsallad på rummet. Till lunch, när vi är ute på vägarna, har jag med näringsdryck och en flaska vatten. Då kan jag hålla koll på näringsintaget.

Tre veckor innan avresa får jag en kraftig in- flammation i armarna som vägrar ge sig. Jag får en tid på reumatologen som hjälper mig med kortison- spruta i vardera arm. Tack och lov, det hjälper.

cykel genom Europa

visar vägen till en däckfirma och några timmar senare är vi åter på väg, 2 000 kronor fattigare.

Vi har en rutin att jag stannar på en plats medan M letar boende, då sparar vi mina armar och kanske även tålamod. M hittar denna gång ett trevligt boende, där man har kossor. Det visar sig att vi ska bo i rummet ovanför korna, ett toppenställe, även om jag måste rulla ur sängen för att den är så låg. Jag är återigen så vansinnigt trött och vi beslutar att stanna två nätter för att vila upp oss.

Genom hårnålskurvor

Siktet är nu inställt på Sölden i Österrike. Nu träffar vi på de första hårnålskurvorna. Det värsta med kurvorna är när man har en bilist som nästan klättrar upp på ryggen på en, det kan stressa vem som helst. Nåja, det går bra

och jag håller hyggligt tempo.

Ingen lång körning idag, vi är i Sölden redan vid lunch. Sölden är ett motorcykelvänligt ställe, här finns Välkommen-Bikers skyltar på vart och vartannat hus.

Här får jag den största pizza jag någonsin ätit. Det är så mycket grönsaker på att man knappt ser botten på den. Jättesmarrigt!

När vi ska fara ifrån Sölden är det regn och dimma. Därför kan vi inte köra den planerade vägen över ett bergspass, utan får ta en omväg, 10-12 mil, runt berget.

Fleecetröja och specialhandskar

Vid Brenner-passet är det dags att ta fram en fleece-tröja och mina elektriska specialhandskar. Det är nog inte mer än 10 grader.

Målet är Gardone vid Gardasjön i

Italien. När vi kommer fram har jag ganska ont i rumpan, så det ska bli skönt att inte köra på några dagar. Det är varmt, vi går ner till sjön och njuter av en god middag. Här finns restauranger och barer utmed strandpromenaden och folk är otroligt vänliga. Nu äntligen känns det som semester.

Vi åker runt sjön en dag, det är fantastiskt vackert. Jag sitter bakpå M:s motorcykel så att jag kan vila armarna.

Efter tre dagar fortsätter vi mot italienska rivieran, till Marina di Pietrasanta. Vi kör genom bergen och här får jag bekänna färg genom hårnålskurvorna. Tack och lov är det inte mycket trafik. På ett ställe hade vägen rasat och det kittlade lite i magen när jag rundade kurvan.

Inte vår melodi

Vi hade tänkt stanna och kanske bada

För att hålla medicinen väl kyld under resan packades den i en burk som förvarades i en isfylld termos.

Med MC-kläderna som underlag kan jag sträcka ut ryggen och slumra lite.

i havet. Men när vi kommer fram inser vi att detta är inte riktigt vår melodi. Solsängar och parasoller står tusentals i långa rader, med olika ägare till olika bitar av strandremsan. Man hyr alltså sol och parasoll per dag.

Efter mycket letande tar vi in på ett hotell med pool. Det är i dyraste laget men finns inget annat att välja på. Vi stannar två nätter och kan lyxigt njuta av en folktom pool en hel dag. Dessvärre är personalen både på hotell och restauranger ganska snorkiga. Verkar se oss som något som katten släpat in. Maten är urusel, men vi lyckas i alla fall få riktigt god glass.

Kostym och läderskor

Vi åker vidare till Florens och skymtar lutande tornet i Pisa på vägen. Vi kör förbi stora planteringar med olivträd, åkrar med solrosor och vinodlingar. Toscana är mycket vackert.

När det är dags att styra hemåt bestämmer vi oss för att köra mot Genua, vidare mot franska rivieran och sedan norrut. Morgontrafiken är i full gång och på motorvägen blir vi omkörda av en kille i kostym och läderskor samt hjälm på en motorcykel. Vi tror att han, med tanke på klädseln, bara ska köra en kort sträcka till jobbet, men 12 mil senare ser vi att hans resa är betydligt längre.

Vi stannar norr om Nice i en liten håla som heter Entrevaux och får syn på ett litet fint hotell. Väl incheckade upptäcker vi att vi hamnat i en liten medeltidsstad med mur och vindbrygga. Jättefint med små prång och gamla hus. Vi hittar ett creperi och får lite i magen.

Morgonen därpå ska vi vidare norrut och jag är supertrött, armar och kropp värker. Om jag hade kunnat, hade jag legat still i sängen hela dagen. Men efter frukost känns det lite bättre. Vägen är fantastisk med höga berg, djupa dalar och stora blå sjöar. Man blir alldeles tagen av det vackra.

Blöt materialvård

Som vanligt är det materialvård efter dagens körning och min vana trogen tvättar jag av hjälmarna. I M:s hjälm har en stor geting fastnat i luftintaget. Utsmetad rejält och jag försöker pilla bort så mycket jag kan. I min renlighetsiver spolar jag även lite vatten i hålet. Hmmm, blev visst lite blött inne i hjälmen.

Det har varit en lång dag och jag vill snabbt i säng, som-

På väg från Entrevaux. Jag är supertrött och kroppen värker, men efter frukosten känns det bättre.

nar som en stock.

Packat och klart och endast hjälmen ska på. Nu har M:s hjälm blivit rejält genomblöt och minen när han tar på sig den är obetalbar. Snabbt i med 1:ans växel innan han hinner få röst i strupen, ha, ha. Man kan väl säga att han inte är helt nöjd med min rengöring.

Till råga på allt, upptäcker vi att M har fått en spik i nya baddäcket. Återigen blir vi en massa kronor fattigare men är tacksamma att inget allvarligt hände.

Vi kör vidare mot Schwarzwald för att äta schwarzwald-tårta. Det börjar bli kallare och jag har återigen fått på mig fleecetröjan. Vi stannar i den lilla "klockstaden" Triberg för att äta tårta. Med förvånade miner får vi en tårtbit, som inte alls är det vi kallar för schwartzwaldstårta. Hur som helst så är den god.

Norrut i regn

Efter en natt på gästhaus fortsätter vi norrut till Moseldalen. Tråkigt nog måste vi starta i regn. Temperaturen har sjunkit betydligt och alla varma kläder är på. Det går sakta

När jag först blev sjuk trodde jag att jag skulle behöva ge upp mitt stora motorintresse. Men mycket är fördomar. Jag hade turen att träffa rätt människor som hjälpte mig och jag har en läkare som uppmuntrar mig att fortsätta göra det jag tycker mest om.

på grund av dålig sikt. Men trots att Mosel bjuder på regn kan vi ändå beundra alla vinodlingar utmed berg och sluttningar.

Vi hittar ett underbart litet hotell i Beilstein. Denna lilla by med vackra korsvirkeshus har inte ens en mataffär men desto fler restauranger och vinkällare.

På kvällen går vi till en vinkällare och kommer i sampråk med ett trevligt tyskt par. Timmarna springer iväg och vi kommer sent i säng efter en kul kväll. Mitt knä värker och jag smörjer med liniment, hoppas på att det ska hjälpa.

Kul handikappcykel

I Beilstein ser jag en rolig cykel, den är 3-hjulig och alla hjul är lika stora. Mellan de två bakre hjulen finns en stor lastkorg, sadeln är stor och sittvänlig, och cykeln går även på el. Tjejen som har den har ett specialställ för sina kryckor så det är troligen en "handikappcykel".

Ännu en resdag med mycket regn. Vi kör en hel del motorväg för vi behöver komma ganska långt upp i Tyskland.

Det är endast en natt kvar innan vi ska med färjan i Kiel.

Vi ser enorma köer i motsatta färdriktningen, tack och lov så slipper vi det.

Gott om tid

Sista dagen och vi har gott om tid att ta oss till Kiel. Vi handlar lite frukostmat till färjan. Det är rätt dyrt med frukost, kostar lite över hundralappen per person och är knappast värt det när man äter en fralla med kaffe.

En annan märklig sak är att man kan resa fem vuxna i bilen för samma pris som en i bilen. Om man däremot är en familj med två vuxna och två motorcyklar så betalar man fullt pris. Inte nog med att vi tar vi mindre plats, vi får alltid ställa oss längst bak i båten där bilarna inte får plats.

Tre veckor är över och vi har haft en rolig resa. Jag är glad att jag inte fått något skov, kroppen är förstås trött men det vore ju konstigt annars.

Text: Susanne Griffin

Foro: Privat